

Sygn. akt II CNP 78/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 maja 2017 r.
skargi M. N.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w P. z dnia 18 listopada 2014 r.,
sygn. akt II Ca (...), II Cz (...),
wydanego w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości M. w upadłości
likwidacyjnej w S.
przeciwko M. N. i R. B.
o zapłatę,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany M. N. złożył skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 18 listopada 2014 r. wskazując, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 6, 510 § 2, 890 § 1, 73 § 2 k.c. oraz art. 118 k.c. w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. oraz art. 316 § 1 k.p.c. oraz art. 233 § 1 w zw. z art. 227 i następnymi oraz art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu w zasadzie drugiej instancji, gdy

przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a jego zmiana lub uchylenie w drodze innych środków prawnych, nie było i nie jest możliwe (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Zasadą jest, że prawomocność, tworzy nowy stan prawny pomiędzy stronami albo *erga omnes*, jak też sanuje wszelkie ewentualne naruszenia prawa, którymi orzeczenie ewentualnie jest dotknięte. Dlatego przy wykładni zawartego w art. 424¹ § 1 k.p.c. pojęcia „niezgodności z prawem” należy uwzględnić istotę i sens odpowiedzialności państwa przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 77 Konstytucji oraz naturę władzy sądowniczej. Swoboda ocen sędziego wynika nie tylko z jej istoty, ale często z pojęć niedookreślonych, czy klauzul generalnych. W związku z tym w teorii prawa trafnie przyjmuje się istnienie tzw. luzu decyzyjnego, który oznacza możliwość wyboru przez sędziego jednego z możliwych rozwiązań.

Poza tym treść orzeczenia zależy od wyników wykładni, które mogą być różne w zależności od przedmiotu i stosowanych jej metod. W związku z otwartością semantyczną języka w tym także języka prawnego mogą mieć miejsce różne poprawne z punktu widzenia metod interpretacji. Z tych przyczyn tezę o istnieniu jedynego trafnego orzeczenia należy odrzucić. Dlatego też należy uznać, że różnej treści orzeczenia wydane w podobnej sprawie mogą być „zgodne z prawem” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1991 r., III ARN 32/91, PUG 1992, nr 2 - 3, poz. 4).

Z tych wszystkich względów definicja bezprawności dotycząca art. 424¹ § 1 k.p.c. jest nieco odmienna od tego ogólnego pojęcia funkcjonującego na gruncie prawa materialnego i procesowego. Prawomocne orzeczenie jest niezgodne z prawem, gdy jest sprzeczne z niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35, z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/050SNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 14 grudnia 2006 r., I BP 13/06, M. P.Pr. 2007, nr 5, poz. 253). Przy ocenie więc, czy skarga jest oczywiście bezzasadna należy uwzględnić „obostrzone” pojęcie bezprawności orzeczenia w rozumieniu art. 424¹ k.p.c.

Uwzględniając powyższe uwagi skarga jest oczywiście bezzasadna, gdy już z samej jej treści wynika, że nie zostałaby uwzględniona w razie przyjęcia jej do

rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/2008, OSNP z 2010 r., nr 1 - 2, poz. 13 oraz z dnia 17 października 2008 r., II CNP 79/08, niepubl.), albowiem zaskarżony skargą wyrok nie został wydany w następstwie szczególnie rażącej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Oceny zarzutów naruszenia prawa materialnego należy dokonać na podstawie ustalonego w sprawie stanu faktycznego, a nie stanu faktycznego, który zdaniem podnoszącego zarzut naruszenia prawa materialnego, powinien zostać ustalony w sprawie. Tymczasem uzasadnienie skargi zawiera polemikę z prawidłowością oceny dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy oraz poczynionymi przez ten Sąd ustaleniami faktycznymi. Tak uzasadnioną skargę należy uznać za bezzasadną, gdyż zgodnie z art. 424⁴ zd. drugie k.p.c. podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych lub oceny dowodów.

Ze wskazanego względu na podstawie określonej w art. 424⁹ k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.